

D ů v o d y:

Prozatímní opatření, jež povoleno bylo na dobu až do pravoplatného skončení sporu o rozvod manželství, zaniklo dle § 391 (§ 399 odst. 1) ex. ř. dnem, kdy rozsudek v onom sporu vydaný nabyt právní moci, a proto nebylo důvodu nepovoliti zrušení exekuce dle § 39 č. 1 ex. ř. dnem pravoplatného skončení sporu, ježto tím byl exekuční titul, totiž prozatímní opatření, zrušen, i když se tak nestalo výslovným soudním výrokem.

Čís. 14890.

Řízení rozlukové. V dovolacím řízení o rozluce manželství lze s úspěchem opakovati návrh na výslech svědka o rozlukovém důvodu, nemohl-li svědek býti slyšen v řízení před nižšími soudy.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1936, Rv I 2412/35.)

Manželství stran bylo rozloučeno z viny obou manželů (hluboký rozvrat manželství), při čemž nižší soudy vinu žalujícího manžela shledaly v tom, že se po dobrovolném rozvodu manželství dopustil cizoložství. V řízení před prvním soudem nabídla žalovaná důkaz svědkyní S-ovou o tom, že žalobce již v době spoluzití manželů porušoval manželskou věrnost a že skoro ničím nepřispíval k nákladům společné domácnosti. Důkaz ten nebyl proveden, poněvadž svědkyně S-ová nemohla býti pro neznámý pobyt vypátrána. Žalovaná teprve v dovolání oznámila její adresu a uplatňujíc dovolací důvod č. 2 § 503 c. ř. s. žádá zrušení rozsudků nižších soudů za účelem provedení nabízeného důkazu.

Nejvyšší soud uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Byly-li by okolnosti, o nichž byl nabídnut důkaz S-ovou prokázány, mohlo by to míti vliv na jinaká posouzení zavinění manželova na hlubokém rozvratu manželství, který jest tu jediným důvodem rozlukovým, zejména když pak by se nedalo tvrditi, že žalovaná křivě obviňovala žalobce z manželské nevěry a z toho, že odcizoval věci jí náležející. Také nadávky s její strany prvním soudem zjištěné mohly by se pak snad objeviti v jiném světle, kdyby bylo zjištěno, že byly proneseny v omluvitelném rozčilení, vyvolaném závadným chováním manželovým. Není tedy vyloučeno, že by výsledkem svědkyně S. mohly býti zjištěny okolnosti, pro které by bylo lze uznati na převážnou vinu žalobce na hlubokém rozvratu manželství. Rozluku manželství z důvodu hlubokého rozvratu lze však povolit jenom tehdy, nestíhá-li žalujícího manžela převážné zavinění na rozvratu (§ 13 h) rozl. zák.). Otázka zavinění náleží k rozlukovému důvodu (srov. na příkl. rozh. č. 11731 Sb. n. s. a j.) a lze také v dovolacím řízení uplatniti nové okolnosti a průvody sloužící k vyvrácení rozlukového důvodu (rozh. č. 14192 Sb. n. s.), tím spíše

pak opakovati návrh na výslech svědka, jehož výslech v řízení I. a II. stolice nemohl býti proveden pro neznámost jeho pobytu (při čemž obnova řízení podle § 530 č. 7 c. ř. s. byla by vyloučena právě pro zásadu vyšetřovací, která připouští novoty i v řízení oprávném (srov. rozh. č. 14337 Sb. n. s.). Jeví se tedy výslech svědkyně Hedviky S. nutným k úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení rozepře (§ 503 č. 2 c. ř. s.).

Čís. 14891.

Konkursní řád. §§ 44 (2) zák. čís. 337/14 ř. z. a 47 (2) zák. čís. 64/31 Sb. z. a n.

Byla-li věc, o jejíž vyloučení jde, zničena, jest nárok vylučitelův na náhradu škody pouhou pohledávkou z důvodu náhrady škody, která může býti buď pohledávkou za podstatou (§ 46 čís. 2 a 4 konk. ř. nebo § 49 čís. 2 a 4 nov. konk. ř.) nebo konkursní.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1936, Rv I 2131/34.)

Žalobkyně tvrdí, že do konkursní podstaty firmy Bratři Č-ové byly pojaty předměty, které byly jejím vlastnictvím. Původně žalobou domáhala se žalobkyně vydání těchto předmětů z konkursní podstaty, později zaplacení kupní ceny 5.600 Kč. Žalovaný správce konkursní podstaty popřel nárok žalobní a tvrdí, že zboží bylo vadné a musilo býti zničeno, aby další nákaze bylo zabráněno. Také nebylo zasláno žalobkyni, která se nestala jeho vlastníci, poněvadž nedošlo ani k jeho odezdání. Svůj nárok žalobkyně v konkursu neuplatnila. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Žalovaný míní, že žalobkyně může žádati nikoli náhradu v penězích, rovnající se hodnotě věcí, jež vylučuje, nýbrž jen úplatu, která za věci ty do konkursní podstaty připlýnula. Dovojuje, že parkety byly zničeny firmou Sch. a palivové dříví že bylo prodáno úhrnně s jinými věcmi, nejvýše za 100 Kč. Co do dříví tvrzení to je v rozporu s tím, co žalovaný tvrdil v řízení před prvním soudem, neboť tam tvrdil, že i dříví bylo firmou Sch. zničeno. Teprve nyní v odvolání činí žalovaný rozdíl mezi dřívím palivovým a parketovým, o čemž nebylo zmínky v řízení před prvním soudem. Odvolatel dovojuje, že žalobkyně měla by jen nárok proti podstatě, aby tato jí postoupila svůj nárok proti firmě Sch. na zaplacení dříví toho. Tento názor odvolatelův však nemá opory v zákoně. Dle § 44 st. konk. ř., byla-li věc vylučovaná osobou třetí zcizena po prohlášení konkursu, může oprávněný bez újmy dále sahajících nároků na náhradu žádati za vyloučení již dané úplaty z konkursní podstaty, nebyla-li však úplata ještě zaplacená, může žádati, aby mu byl postoupen nárok na nezaplacenou úplatu. Z tohoto doslovného znění zákona plyne jasně, že běží tu pouze o právo vylučovatele, arg. »může« a to ještě bez újmy dále sahajících nároků na náhradu, že však vylučovatel není povinen spokojiti se jen s úplatou, které dosáhla za jeho věci konkursní podstata, nebo dokonce jen postoupením nároku proti nabyvateli. Ustano-